

Dan Diaconu: Despre bani și despre marele dușman

🕒 Acum 1 minut 👁 1 Vizualizari 📖 11 Timp de citire

De fiecare dată când mă apuc să citesc secțiunile de comentarii ale canalelor mele de comunicație mă crucesc văzând câți atotcunoscători există pe lumea asta. Văd că deja sunt unii care stau cu Putin și cu Biden la cafea, ca să nu vorbesc de ceilalți, care-s atât de adânc implantați în spatele sistemului încât mă corectează categoric, trăgându-mă didactic de urechi întrucât îmi permit să mă pronunț în ceea ce privește chestiuni pe care, întâmplător, chiar le cunosc.

Bunăoară, un comentator frenetic îmi atrage atenția că, vezi Doamne!, sunt cam prost întrucât „n-am înțeles că CBDC sunt bani programabili”. Pfff, mi-a dat cu „perversa de pe Târgu Ocna”. Fără să aibă nici cel mai mic habar despre cum funcționează actualul sistem financiar, toți gură cască aruncă vorbe-n vânt imaginându-și că au descoperit vreun secret de neimaginat. Aceștia nu fac altceva decât să pice în capcana prostului, dezvăluindu-și golul din gândire. O să fac un mic efort ca să înțeleagă toată lumea la ce mă refer eu când vorbesc despre sistemul financiar actual.

„Visa Core Rules and Visa Product and Service Rules” este o documentație de bază pentru cei care lucrează în domeniul cardurilor. Aceasta este dublată de manualul similar al Mastercard. Documentația descrie

aproximativ 1000 de pagini. Ele statutează doar baza. Dacă vrei să intri însă în detalii, trebuie să treci prin manualele specifice. De exemplu, „Chargeback Guide Merchant Edition”, un manual ceva mai tehnic în care se descriu amănunțit procedurile de contestare a tranzacțiilor are încă vreo 600-700 de pagini. Iar acesta, de asemenea, se dublează cu cel al celeilalte organizații de carduri. În spatele manualelor stau documentațiile tehnice care adaugă și ele câteva mii(poate zeci de mii) de descrieri ale standardelor. Și vorbim aici de un singur domeniu, un fragment al circulației banilor.

Transferurile de bani – sau, mai bine zis, serviciile de mesagerie financiară – sunt descrise în ISO20022. Acest standard documentează operațiunile efectuate de SWIFT, cele care stau la baza transferurilor mondiale de bani. Standardul are și el câteva mii de pagini de documentație. Dacă vrei să înțelegi câte ceva, poți citi „ISO 20022 for Dummies”, disponibilă gratuit pe site-ul dedicat standardului(aici: <https://www.swift.com/swift-resource/184556/download>) și care are doar 50 de pagini.

Acestea sunt doar câteva elemente. În fapt funcțiile banului sunt dezvoltate în milioane de pagini de standarde și documentații. Acestea sunt implementate în programe cu care lucrează toate băncile lumii. Ceea ce trebuie să înțelegi este că, la bază, toți banii care circulă în lume sunt bani electronici. Cash-ul pe care-l folosiți în mod anonim este și el evidențiat la Banca Centrală, cea care emite acea monedă. Doar că, spre deosebire de banii electronici puri, această formă de ban există fizic, păstrând la purtător valoarea existentă a banului. Întotdeauna o bancă centrală știe cât cash există în circulație.

Nu cred că mai e vreun secret pentru cineva faptul că cea mai mare cantitate de monedă existentă acum pe piață se află în formă electronică(adică doar de bani de cont). Ce înseamnă asta? Că acești bani sunt stocați undeva, în evidențele unei bănci, putând fi accesați doar pe canale electronice. Clienții băncilor au ca principale canale electronice cardurile și serviciile de Internet Banking. Doar că numărul canalelor, în realitate, este mult mai mare. Gândiți-vă doar la infrastructura bursieră care tranzacționează perechi bani-acțiuni. Sau la canalele utilizate de Ministerele de Finanțe ale statelor. Sau de cele existente între băncile comerciale și Banca Centrală. Mă rog, exemplele pot continua până la epuizare. Altceva vreau însă să vă arăt.

La nivelul cel mai de jos, banul este o cifră stocată într-o bază de date. El apare atât ca disponibil(credit) cât și ca obligație(debit). Dar, la bază, e o simplă cifră, o înregistrare într-o bază de date care evidențiază soldul unui anumit cont. Oricine a dat cu nasul de o bază de date știe că sunt câteva elemente esențiale unei gestionări eficiente a datelor, între care cele mai importante sunt procedurile stocate și triggerii. Procedurile stocate sunt un fel de programele utilizate pentru manipularea datelor, iar triggerii sunt, de asemenea, fragmente de cod care se execută atunci când are loc un eveniment. După cum lesne puteți intui, absolut toate operațiunile financiare executate asupra unității de bază – adică a banilor evidențiați în fiecare cont – se face prin execuția unor asemenea fragmente de cod. Fie o procedură stocată mută banii, fie un trigger declanșat de un eveniment face același lucru. Fie, un program extern, transmite bazei de date anumite modificări ale soldurilor conturilor. Exemplele pot continua la infinit.

Ceea ce trebuie să înțelegeți din explicațiile de mai sus – care pot părea oligofrene pentru cei din sistem, dar pe care am încercat să le simplific astfel încât să fie înțelese de oamenii non-tehnici – este faptul că,

implementabile în actualul framework financiar. Care e însă diferența? CBDC-ul nu mai e distribuit, existând doar un singur punct care are toate conturile. E ca și cum întreaga masă monetară ar circula printr-o singură bancă. În trecut așa ceva era imposibil deoarece nu exista o infrastructură de comunicații precum cea de azi. Acum însă timpurile s-au schimbat.

Persistă însă o întrebare: de ce s-ar introduce aceste CBDC-uri dacă e vorba de aceleași concepte? Ei bine, aici – ca să v-o spun pe șleau – este vorba strict de tentativa de păstrare a poziției privilegiate. Mafia care deține întreg sistemul financiar mondial a înțeles că treburile se apropie de sfârșit. Moartea dolarului nu înseamnă doar moartea unei monede, ci moartea întregului sistem financiar actual. Așa a apărut întrebarea legată de ceea ce va fi pus în loc. Lumea are în continuare în memorie banii de până în 1900, cei care-și conservau valoarea în timp. Acei bani erau legați de o valoare(aurul), astfel încât nu se devalorizau. Același concept încearcă să fie introdus acum prin aceste CBDC-uri: bani neinflaționiști, dar care să nu mai fie legați de o valoare tangibilă. Adică același nimic, împachetat acum cu denumirea de „ban stabil”. Problema acestor bani neinflaționiști este dată de faptul că nu mai pot întreține atâția paraziți precum actualul sistem financiar. De aceea CBDC-ul elimină „intermediarul”, adică banca comercială, mutând întreaga infrastructură la nivel de bancă centrală. Astfel, chiar dacă banii rezultați din schimburi(comisioanele încasate) sunt mai puțini, tăindu-se intermediarii se ajunge ca sumele mafiei să fie îndestulătoare și fără alte riscuri. Cu alte cuvinte, principalul scop al acestui concept monetar este acela de a conserva puterea mafiei Bancherilor Centrali.

Mulți au impresia că CBDC-urile sunt similare criptomonedelor, ceea ce e absolut fals. Criptomonedele sunt unități monetare distribuite, fără o bancă centrală. Desigur, conceptul sub care lucrează nu e dintre cele mai fericite, fiind vorba de un sistem absolut ineficient din punct de vedere tehnic. Deosebirea e că în cazul criptomonedelor avem de-a face cu sisteme transparente, în timp ce în cazul CBDC-urilor e vorba de același vechi concept opac de împachetare a nimicului într-un polei care-l face credibil în fața prostimii.

Ceea ce vreau să subliniez este însă chestiunea fundamentală: CBDC-ul nu este o cauză a ceva, ci un simptom. CBDC-ul este un fenomen secundar al monstrului pe care nu-l mai vede nimeni, anume al tehnificării accelerate a lumii. Știu că mulți văd o conspirație în actualul avânt tehnic, doar că văd fals. Am spus-o în mai multe rânduri și o repet din nou: chiar dacă la origine a fost o conspirație – vezi materialele publicate tot de subsemnatul în ceea ce privește gruparea cibernetică, MK-Ultra, Tavistock&Grupul de la Frankfurt – amploarea actuală a tehnicismului a depășit capacitatea de control a celor din spate. Chiar dacă încă mai există pârgii prin intermediul cărora sistemul tehnic este manipulat, iată că – încet, dar sigur – sistemul tehnic are din ce în ce mai multe capacități autonome. Singularitatea nu se va produce atunci când „roboții vor putea să se auto-construiască” – așa cum profeteau mai mulți oameni de știință. Nu! Singularitatea se va produce în momentul în care sistemul tehnic va obține autonomia absolută devenind atotstăpânitor. După cum limpede observați asta deja se întâmplă. Să vă dau un exemplu banal: porțile de acces la metrou. În sine, sunt absolut autonome: ai un sistem de la care poți să-ți cumperi bilet și niște porți care se deschid doar dacă ai bilet. Banal. Omul e eliminat în totalitate. Ce s-ar fi întâmplat dacă un om ar fi făcut trierea? Să

mergem tot pe un exemplu. Presupunem că cineva cu o urgență medicală mergea la cel care verifica biletele sau care avea capacitatea de a deschide poarta, explicându-i că nu are niciun ban, dar că trebuie să ajungă

medicale și, cel mai probabil, superiorul l-ar fi înțeles. Acum te poți tăvăli sau poți face orice în fața porților automate că ele nu se vor deschide. Înțelegeți diferența?

Pe măsura creșterii puterii sistemului tehnic, observăm o lenevire a oamenilor care nu se mai chinuiesc să înțeleagă ce se află în spatele „acelor drăcii”. Asta e cea mai scurtă cale spre sclavie deoarece „naivitatea” este pedepsită cu înrolarea în marea armată a sclavilor. Ți-e lene să gândești, astfel încât iei de-a gata ceea ce-ți oferă sistemul deoarece, nu-i așa?, „sistemul nu poate greși”. Și uite-așa, pas cu pas, îngroși rândurile sclavilor.

Dacă e o provocare pe care vom fi obligați s-o rezolvăm aceea va fi cea legată de interacțiunea noastră cu sistemul. CBDC-ul nu va fi cel mai mare rău care ni se va întâmpla! Vor fi infinit mai multe rele de care vom avea parte și asta se va întâmpla deoarece tehnicul se interpune – precum un ecran – între noi și lume. Fenomenele le puteți constata limpede încă de acum: nu mai aveți prieteni, dar aveți o târlă de contacte impersonale pe rețelele sociale. Astfel de elemente se vor acutiza, transformându-se în obsesii. Aveți idee de ce au crescut atât de mult maladiile psihice? Iată un indiciu. Oamenii – inadaptabili prin construcție la lumea artificială care le invadează spațiul – caută refugii și, negăsindu-le, ajung să treacă în alte lumi.

Ce e de făcut? Sunt două abordări, doar două!, una mai radicală decât cealaltă. Prima abordare este cea a abandonului programatic. Separându-te total de sistemul tehnic ai șansa unei vieți naturale. Încă nu s-a interzis asta. E totuși o metodă extremă, dar care a funcționat în toate timpurile. Abandonarea totală e posibil să fie singura variantă deoarece, cel puțin, știm că funcționează.

Cealaltă abordare e mai mult teoretică și presupune strict opusul, anume cufundarea conștientă în lumea tehnică, analiza fiecărui pas pe care-l faci acolo și încercarea de a o sabota din interior pentru a găsi ieșirea. E un fel abordate de tip Matrix care, desigur, nu știm că funcționează, mai ales în condițiile de maleabilitate extremă, caracteristică sistemului tehnic. Dacă sistemul simte că trebuie să fie învins se lasă învins. Mă rog, îți dă iluzia că este învins deoarece este programat să-ți facă pe plac. Asta însă nu înseamnă că l-ai învins, ci că rulezi într-un mod la fel de controlat în care sistemul se comportă ca și cum ar fi fost învins. Asta până te plictisești și îl chemi în ajutor când ți-e greu. O asemenea întorsătură este descrisă genial de Kurt Vonnegut în „Pianul mecanic”.

Așadar, dacă pe calea renunțării absolute există o cale către un altceva, pe calea cufundării absolute ar putea exista o variantă de „trecere dincolo”, de rezolvare a bolii tehnice. Această cale n-o enunț întâmplător. Se știe bine că apariția unei boli induce o nouă variabilă în societate. Și aici există două metode de rezolvare: ori te izolezi, dar mai devreme sau mai târziu, la un eventual contact poți chiar să mori, ori rămâi în societate sperând să te salveze imunitatea de turmă. Boala oricum nu mai poate fi eradicată, astfel încât ceea ce te ajută este propria-ți imunitate care învață să lupte cu noul dușman.

Așa se întâmplă și cu sistemul tehnic. Doar că nu avem nicio certitudine că odată intrați vom mai găsi calea de ieșire. Dar această cale trebuie cumva găsită. Altfel omul nu va mai avea absolut nicio șansă.

Sursa: <https://trenduri.blogspot.com/>

Despre autor

editor
